

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

LOOD IN DRINKWATER.

Naar aanleiding van een opmerking van deskundige zijde lijkt het ons gewenscht het artikel over „De toelaatbare hoeveelheid lood in drinkwater, en zoo voort” (zie dit *Tijdschrift* 1939, nr. 48, blz. 5632) op een enkel punt aan te vullen.

Wij schreven (zie noot blz. 5632), dat de looden buis met tinvoering geen lood aan drinkwater afgeeft, doch merken nu hierbij op, dat een dergelijke buis *uitwendig* niet beschermd is. In open putten of reservoirs mag de tinvoeringbuis dus niet gehangen worden, daar anders toch lood in het drinkwater overgaat.

In dit verband is het wel van belang hier bekendheid te geven aan een nieuwe bepaling, die, naar aanleiding van in verschillende gemeenten waargenomen gevallen van loodvergiftiging, in de Model-Bouwverordening der provincie Noord-Brabant is opgenomen. Deze bepaling luidt:

„De onderdeelen van middelen voor regen- of putwatervoorziening, die met water in aanraking komen of kunnen komen, mogen niet geheel of gedeeltelijk uit lood bestaan. In afwijking hiervan mogen looden buizen gebruikt worden, indien zij voorzien zijn van een tinvoering, welke voldoet aan de desbetreffende voorschriften van de Hoofdcommissie voor de normalisatie in Nederland. Deze afwijking geldt niet voor zuigbuizen, welke in putten, bakken of reservoirs hangen. Lasschen in leidingen met tinvoeringbuizen mogen alleen door soldeeren met den bout tot stand worden gebracht”.

In plaats van de tinvoeringbuis kan men gebruik maken van in- en uitwendig gasphalteerd ijzeren buis of in- en uitwendig vertinde koperen buis.

J. F. REITH.

L. W. VAN ESVELD.

Utrecht, 28 December 1939.

Rijks Instituut voor de Volksgezondheid.

EEN „WILD” ZIEKENFONDS TE AMSTERDAM.

Naar mij wordt meegedeeld tracht het „wilde” ziekenfonds „De Amstelstroom” ziekenfondsleden te werven voor een contributie van 17 cent per week. Men noemde mij zelfs den naam van een arts, die zich in de Witte de Withstraat zou gevestigd hebben en bereid zou zijn voor dat fonds te werken. Daar het ziekenfondswezen in Amsterdam zoo uitstekend geregeld is met behulp van alle specialisten, moet dit streven op een fiasco uitloopen en zal de arts, die steun verleend heeft, hiervan spoedig berouw hebben en zich beklagen daaraan zijn naam te hebben gegeven.

P. A. DE WILDE.

VROEGE VORMEN VAN ACTINOMYCOSIS.

Naar aanleiding van VAN OMMEN's artikel in nr. 50, 1939, zou ik willen opmerken, dat ik in mijn plattelandspractijk (1905—1911), mijn studietijd in de stomatologie te Parijs en mijn stomatologische practijk te Amsterdam bij de duizenden patiënten met kaakabscessen *nooit* actinomycosis heb gezien. Het voorkomen van den schimmel als saphrophet in de mondholte, als dit niet gepaard gaat met clinische verschijnselen, is noch voor den patiënt, noch voor de geneeskunde van belang. Vergelijk het artikel van PENNIS, *Mode in de Geneeskunde*, in het *Tijdschr. der Rijks-Verz. Bank* van December 1939.

Mogen deze opmerkingen aanleiding geven, vooral aan de artsen ten plattelande, waar de actinomycosis het meest moet voorkomen, hun ervaringen in dit *Tijdschrift* ten beste te geven.

Amsterdam, 27 December 1939.

A. DROS.